

такси дойде Дѣховникѣтъ? да не бѣде исповѣдь-та едно рѣшеніе за смърть-та ни? Много пѣти тѣлесната немоць сѣ ражда отъ грѣховеты на дѣшата; нека исцѣримъ пѣрвенъ дѣшата, и тѣтакси сѣ исцѣрѣва и тѣлото. Коренѣтъ е грѣхѣтъ, болеститѣ сѣ вѣтвѣты (клонити), нека сѣ пресѣче пѣрвенъ коренѣтъ, и вѣтвитѣ падатъ и самы; нѣй обаче правимъ до сѣщѣ противното, и що сѣ слѣчва? чакѣмы послѣднѣа часѣ, когато злото натѣгне още повѣче; когато болнѣатъ нѣма чювството си здраво, или ума; когато нити познава, нити прозмѣва, и тогасѣ какѣва исповѣдь може направи вѣднѣатъ? и дано да не истинствѣва вѣкы, че повѣчето Хрѣстіени ѹмиратъ неисправени, защото, когато имъ казвамы отъ напредъ да повыкатъ Дѣховника тѣмъ имъ сѣ види, че нѣй хѣлимъ: „чѣдѣ сѣй тѣкѣ глагѣлетъ хѣлы;“ Голѣмо заблѣженіе! дѣшата, пытамы, да ли не трѣва да сѣ предпочита отъ тѣлото? извѣстно; когато болѣдѣва тѣлото, болѣдѣва и дѣшата, и ѹбо отъ гдѣ трѣва да захванемъ да лѣкѣвамы? отъ по-главното. Приказватъ, и сѣ смѣхѣтъ сѣ единъ Зографъ, който захвацалъ изображеніѣта си отъ краката, и многожды, като испланювалъ платното отъ дрѣгитѣ ѹды на тѣлото, за главата не оставало мѣсто! колко достосмѣшно живописство, колко бездѣменъ живописецъ! трѣваше да захване отъ главата, та тѣй да направи искѣсна работа. Що искамы да кажѣ? трѣва да захващамы отъ дѣшата да лѣкѣвамы, коато е по-главното, и послѣ да сѣ грижимъ за тѣлото. Пѣрвенъ нека дойде Дѣховникѣтъ да прости грѣхѣтъ: „чѣдо! ѡпѣщѣютъ сѣ тебѣ грѣсѣ твой,“ а послѣ сѣ Божіѣта благодать и помощь, и лѣкарѣтъ ще излѣкѣва болестъ-та: „костѣни ѣ возмѣ ѣдрѣ твоѣ, ѣ ѣдѣ въ дѣмъ твоѣ.“

